

ת"פ 34115/10 - מדינת ישראל נגד מוחמד חמודה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 34115-10-14 מדינת ישראל נ' חמודה(אחר/נוסף)
בפני כב' השופטת דינה כהן-לקח

בעניין: מדינת ישראל
נ' המאשימה
נגד
稂מודה חמודה
הנאשם

הכרעת-דין

בפתח הדברים אצין כי אני רואה לזכות את הנאשם מהעבירות של התפרעות וניסיון לתקיפת שוטר בנסיבות חמימות המיחסות לו בכתב-האישום המתוקן. אשר לעבירה של תקיפת שוטר בנסיבות חמימות לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק) המיחסת אף היא לנายนם בכתב-האישום המתוקן - אני רואה לזכות את הנאשם מעבירה זו מחמת הספק, ולהרשיעו תחתיה בעבירה של תקיפת שוטר (שלא בנסיבות חמימות) לפי סעיף 273 לחוק.

כתב-האישום

1. כתב-האישום המקורי שהוגש בהליך זה מלכתחילה, ייחס לנายนם ארבע עבירות. ביום 17.12.2014 תוקן כתב-האישום לביקשת המאשימה, באופן שהוראת-חיקוק מס' 4 נמחקה מכתב-האישום המקורי (להלן: כתב-האישום המתוקן).

לנายนם מיחסות כתע שלוש עבירות: עבירה של התפרעות לפי סעיף 152 לחוק העונשין; עבירה של ניסיון לתקיפת שוטר בנסיבות חמימות לפי סעיף 274(2) ו- (3) לחוק; וUBEIRA של תקיפת שוטר בנסיבות חמימות לפי סעיף 274(1) לחוק.

2. בהתאם לנطען בכתב-האישום המתוקן, ביום 15.10.2014 בסמוך לשעה 09:00, בעקבות מניעת כניסה של מתפללים להר הבית, התקיימה הפגנה בה השתתפו כ- 500 מפגינים בסמוך לשער האריות בירושלים. במהלך ההפגנה, בשעה 10:50 לערך, נשמעה הוראת פיזור למפגינים, כאשר מפקד הכוח הבכיר למפגינים במערכת הרכישה כי הפגנה עמוד 1

בalthי חוקית והמשטרה החלה לפזר את המפגינים. כאשר הגיעו חלק מהმפגינים לכיוון צומת רוקפלר (להלן: המקום), הם החלו להתנגד לכוח המשטרתי שטייע בפינוי המפגינים, וכן החלו לียדות לעברו אבנים (להלן: ההתרעות).

לפי הנטען, במהלך ההתרעות, הנאשם שהיה בין המתפרעים, ידה מספר אבנים לעבר השוטרים שהיו במקום. השוטר אנדרי רון זיהה את הנאשם מידות אבנים, רץ לעברו, צעק לו "עצור" וניסה לעצור את הנאשם ביחד עם השוטר יצחק תורג'מן. הנאשם התנגד למעצר, ובמהלך התנגדותו נשר את השוטר יצחק תורג'מן ברגלו. בגין כל אלה, מייחסות לנายน שלוש עבירות ממופרט לעיל.

יריעת המחלוקת

.3. בתשובה לכתב-האישום, הכחישה ההגנה את כל העבירות המייחסות לנายน.

לאחר שמייעת העדויות בתיק, נראה כי אין היום מחלוקת בין הצדדים כי הנאשם ובן-דודו הגיעו באוטובוס עם קבוצת נסעים מצפון הארץ, לנkodeה הסמוכה לצומת גת שמנים בירושלים כדי להתפלל במסגד אל-אקצא, אולם הכניסה להר הבית נאסרה ביום האירוע. הנוכחים פנו על-ידי המשטרה מאוחר צומת גת שמנים בכביש העולה לכיוון צומת רוקפלר (צילום אויר נ/1). בהמשך הדרכו, התפתחה התפרעה שכלה ידי אבנים, כאשר המשטרה הפעילה אמצעים לפיזור הפגנות שכלו רימוני הלם, כדורי ספוג, פרשים על סוסים ומכת"זית (מכילת התזה). במאמר מוסגר יוער כי בחקירה המשטרתית, הכחיש הנאשם כי ראה ידי אבנים סבבו (אשר להתייחס לכך בהמשך הדברים). עם זאת, בעדותו לפניי אישר הנאשם כי בשלב בו החל לעלות לכיוון צומת רוקפלר יחד עם בן-דודו, הוא הבין סבבו בידוי-אבנים על-ידי אחרים עבר כוחות הביטחון. מכאן שגן נקודה זו אינה שנייה במחלוקת.

בxicomיה בעל-פה לא חלקה המאשימה על כך שבן-דוד של הנאשם (שהעיד במשפט מטעם ההגנה) התלווה לנายน לביקור בירושלים, אף לא חלקה על כך שבן-דוד הוא עיוור (עמ' 57, ש' 10 לפרטוקול). לטענתה הנายน, לאחר שבן-דודו איבד את מאור עיניו, הוא נזקק לליוי צמוד של הנאשם לאורך כל האירוע.

.4. המחלוקת בין הצדדים מתמקדת בשתי שאלות עיקריות: השאלה האם הנאשם נטל חלק בהתרעות ובידוי-האבנים בסמוך לצומת רוקפלר, כנטען על-ידי המאשימה. טענת הנאשם בהקשר זה כי הוא אינו קשור להתרעות שהתרעה במקום, וכי לא ידה אבנים לעבר השוטרים.

השאלה השנייה הינה האם לאחר שאחד השוטרים תפס את הנאשם, הודיע לו שהוא עצור, וניסה להשתלט עליו ולאזוק אותו עם שוטר אחר שהצטרף אליו, נשר הנאשם את רגלו של השוטר الآخر תוך התנגדות למעצר כנטען על-ידי המאשימה. בעדותו לפניי, אישר הנאשם כי התנגד למעצרו ולא איפשר לשוטרים לאזוק אותו (לדבריו, נבהל מהאמצעים לפיזור הפגנה וכן מהשוטרים שקפצו עליו, וכן דאג לבן-דודו העיוור שנזוק ממנה). עם זאת, לטענתה הנายน, הוא לא נשר שוטר ברגלו בשום שלב של התנגדותו למעצר.

מסכת הראיות

5. **מטעם המאשימה** העידו ארבעה עדים (כולם שוטרים בעת האירוע): האחד, אנדרי רון (להלן: רון) שהיה שוטר קבוע ביחידת יואב ביס"מ בעת הרלוונטי (מאז, השחרר השוטר רון מהמשטרה וכיום הוא סטודנט). השוטר רון הנו עד תביעה מרכזי, בהיותו העד היחיד המuid כי ראה את הנאשם מייד אבנים בהתפרעות. השני, השוטר יצחק תורג'מן (להלן: תורג'מן), שבעת הרלוונטי היה מפקד חוליה ביחידה יואב ביס"מ. השוטר תורג'מן העיד כי לא ראה את הנאשם מייד אבנים באירוע. לטענותו, הוא הבין בנאשם לראשוnbsp; בשלב בו הנאשם כבר היה שרוע על הקרקע והשוטר רון ניסה לאזוק אותו, בעוד הנאשם התנגד לכך. השוטר תורג'מן העיד כי הטרף לשוטר רון כדי לסייע לו לאזוק את הנאשם, וכי הנאשם נשך אותו ברגלו בזמן ההתנגדות למשטר. השלישי, סנ"ץ עופר גנון, שבעת הרלוונטי היה קצין אג"מ של מרחב קדם (והיום משמש כמפקד המקומות הקדושים). סנ"ץ גנון העיד כי לא הבין בנאשם בשלב באותו אירוע, והוא נתן עדות כללית על מהלך האירוע בכללותו. לבסוף, העיד מטעם המאשימה הקצין חאלד שנאן, שהוא קצין החקירות האחראי למרחוב קדם, ונשאל על פעולות קירה שונות בתיק.

יוער כי שתי ההודעות שנגבו מהנאשם במשטרה (ת/ 5, ת/ 6) הוגשו בהסכמה הסגורה ללא שימוש עדויותיהם של גובי-ההודעות. זאת, לאחר שבית-המשפט האמין עם הצדדים לקליטת החקירה השנייה של הנאשם במשטרה (שנערכה בשפה הערבית), ובעקבות זאת הוכנסו תיקונים מסוימים בתרגום ההודעה המשפטית לעברית (ת/ 6, ש' 64, עמ' 41 לפרטוקול).

6. **מטעם ההגנה** העידו הנאשם בעצמו וכן בן-דודו של הנאשם, מר חמוץ חמודה. בנוסף, הגישה ההגנה לעינוי ארבעה סרטונים מצולמים (נ/ 18) המתעדים קטעים שצולמו ביום האירוע בשעת-אמת (למיון הבנתי, הצלום נעשה על-ידי אמצעי תקשורת זרים). ארבעת הסרטונים מתעדים קטעים שונים של ההגנה הראשונית במקום, ולאחר מכן פיזור ההגנה והפניה הנוכחים לכיוון צומת רוקפלר. חלק מהסרטונים מתעדים את כוחות ביטחון אוזקים חזודים בשטח ועצרים אותם. אומר מיד כי הסרטונים שהובאו לעוני מטעם ההגנה הם סלקטיביים, במובן זה שהם כוללים חילוקים נבחרים בלבד מתוך יום האירוע. כך למשל, הסרטונים כוללים קטעים בהם נראים כוחות הביטחון אוזקים ועצרים חזודים, אולם הם איןם מתעדים ידי אבנים לעבר השוטרים במקום. יחד עם זאת, ועל-אף שכאמר הנאשם לא חלק בעודות לפני כי בשלב מסוים, התפתחה ידי אבנים לעבר השוטרים במקום. יחד עם זאת, ועל-אף האופי הסלקטיבי של הסרטונים, יש בהם כדי לשפוך אור על ההתרחשויות בשלבים שונים של האירוע בכללותו, והדבר יודגס בהמשך הדיון.

צד הסרטונים, הגישה ההגנה לעוני גם צילומי סטילס מזמן-אמת (עמ' 12, ש' 10 לפרטוקול; נ/ 6 - נ/ 17; נ/ 19 - נ/ 32; נ/ 35; נ/ 38). כמו כן, הגישה ההגנה צילומי אויר, על-מנת להקל על ההתרצות בזירת האירוע (נ/ 1 - נ/ 3).

מתווה הדין

7. כפי שצוין בפסקה 4 בדברי לעיל, המחלוקת בין הצדדים מתמקדת בשתי סוגיות עיקריות: הסוגיה הראשונה נוגעת לעבירות של התפרעות וניסיון לתקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות, וענינה בשאלת האם הכוח מעבר לספק סביר שהנאשם ידה אבנים לעבר שוטרים במהלך התפרעות שהתרחשה בעלייה לכיוון צומת רוקפלר. הסוגיה השנייה נוגעת

לעבירה של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, עניינה בשאלת האם הוכח מעבר לספק סביר שהנאשם נשר את השוטר תורג'מן ברגלו בשלב ההتجדות למעצר וזאת בכונה להכשיל את השוטר במהלך מילוי תפקידו. למען נוחות הדיון, אנתה את הראות הנוגעות לכל אחת משתי השאלות האמורות לפי סדרן.

העbirות של התפרעות וניסיון לתקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות

(א) ראיות המאשימה

8. טענת המאשימה לפיה הנאשם ידה אבנים במהלך ההתפרעות שהתרחשה בסמוך לצומת רוקפלר, מבוססת על עדות יחידה של השוטר רון (כאמור, השוטר תורג'מן העיד כי לא ראה את הנאשם מייד אבנים בשום שלב: עמ' 5, 8 לפרטוקול; סנ"צ גונן העיד כי כלל לא הבחן בנאים במהלך האירוע: עמ' 37, ש' 14 לפרטוקול).

9. השוטר רון העיד כי ביום האירוע (15.10.2014) היחידה שלו הוצאה ליד שער האריות וצומת גת שמנים בסביבות השעה 06:30 בבוקר. בשלב מסוים, החלה במקום הפגנה עקב קר שהוחלט לחסום את הכניסה להר הבית למתפללים שגילם מתחת ל- 67. תוך כדי הפגנה, הגיעו לשטח ח"כ חנין זועבי ומספר ח"כים נוספים, ולאחר מכן הם עזבו. בסביבות השעה 10:40-10:30 המפגינים החלו לעלות לכיוון צומת רוקפלר. לקרבת סיום העלייה לצומת רוקפלר, ישנה תחנת דלק שבהיתה מצזה אותה עת בשיפוצים והוא בה שקי אבנים. באזור תחנת הדלק החל ידי אבנים על-ידי חלק מהმפגינים לעבר השוטרים. כשהשוטר רון עלה ביחיד עם יתר השוטרים לעלייה לכיוון צומת רוקפלר, הוא היה ממוקם בשורת השוטרים הראשונה, והוא ידי אבנים לעבר השוטרים מצדדים של שני חסודים שעמדו בקדמת העלייה לכיוון צומת רוקפלר: האחד, חדש בשם עזאייזה (במאמר מוסגר, יעיר כי אין חולק שאותו עזאייזה הוועמד לדין, הורשע לפי הודהתו בהתפרעות ובידי אבנים ודיננו נגזר. מהעדויות שנשמעו לפני עלה כי אותו עזאייזה זהה כמעט אבנים לא רק על-ידי השוטר רון אלא גם על-ידי סנ"צ גונן. ההגנה הגישה לעוני את גזר הדין שנית בעניינו של אותו עזאייזה - נ/33).

החווד השני שהשוטר רון זיהה באותו שלב מייד אבנים לעבר השוטרים הוא הנאשם, אותו תיאר השוטר רון כבhor נמוך קומה, גובה 1.70 מטר בערך, מבנה גופ רזה, לבוש חולצת פולו תכלת עם פסים לבנים וגיינס כחול. צוין כי מצלומים שהגישה לי ההגנה עולה כי תיאור זה תואם את מבנה הגוף ופרטיו הלבושים של הנאשם ביום האירוע (למשל: נ/8, נ/12, נ/13, נ/16, נ/17).

השוטר רון הסביר בעדותו לפני כי הן עזאייזה והן הנאשם יצאו מכיוון תחנת הדלק ונעמדו בקדמת העלייה בכביש המוביל לכיוון צומת רוקפלר, בעוד השוטר רון עולה לקראתם באותו הכביש ביחד עם שוטרים נוספים. עזאייזה היה קרוב יותר לכיוונו של השוטר רון ביחס לנאים (השוטר רון שרטט את מיקום הדמיות בת' 2 וכן בצלום אויר נ/2-עמ' 16, 23 לפרטוקול). לדברי השוטר רון, השניים זרקו אבנים לכיוון השוטרים אחד אחרי השני, בהפרש של 3-5 שניות זה מזה, אך הוא אינו זוכר מי היה הראשון מבין השניים שיידעה אבנים. לטענת השוטר רון, בעת שהבחן בידי האבנים, המרחק בין לבין עזאייזה היה בערך 23-20 מטר. לפי הנטען, המרחק בין השוטר רון לבין הנאשם (שעמד רחוק יותר) היה 30-20 מטר. בין עזאייזה לבין הנאשם היה מרחק של כ- 5-7 מטרים, ואחד לא הסתיר את השני (עמ' 28, ש' 4 לפרטוקול). לדברי השוטר רון, הנאשם עמד לבדו ולא היה אף אדם אחר צמוד אליו (עמ' 22, ש' 18-17).

עמ' 26, ש' 23 לפרטוקול).

השוטר רון העיד כי בעת ידי האבנים, צומת רוקפלר הייתה ריקה. השניים (יעזאייה והנאשם) עמדו על הכביש לבבדם ובילטו ביחס לאחרים שעמדו לצד הכביש ליד תחנת הדלק, וכך הוא הצליח לזהות בוודאות את השניים מיידים אבנים (עמ' 19, ש' 14; עמ' 20, ש' 5, 11; עמ' 23, ש' 13-16, 23 לפרטוקול). השוטר רון הוסיף והסביר כי היה מדובר בשעת צהרים ביום בהיר, הראות היו טובה, הוא בטוח שראה את הנאשם (ולא אחר) מידה אבנים בעבר השוטרים, והוא שמר על קשר עין רציף עמו מרגע ידי האבנים ועד מעצרו. השוטר רון השיב כי לא ראה מהין הנאשם נוטל אבנים לידיו, ואף לא ראה את הפגעה או הנחיתה של האבנים לאחר השלכתן (עמ' 23, ש' 4 לפרטוקול). עם זאת, לדברי השוטר רון, הוא ראה הנפת ידי הנאשם (לא זכר אם יד ימין או שמאל) מלמעלה בתנועת זריקה, ואף ראה חפץ בגודל של 10 ס"מ עוזב את היד ועף באוויר לכיוון השוטרים (עמ' 23, ש' 4; עמ' 30, ש' 18, עמ' 33, ש' 21 לפרטוקול).

בחקירה נגדית נשאל השוטר רון האם יתכן שהנאשם ליווה אדם עיוור שהיה צמוד אליו, והאם יתכן שסביר בעיות שהנאשם יידה אבנים. על כך השיב השוטר רון: "אין מצב. כי שמרתי על קשר עין רציף מנקודות זריקת האבן ועד ההגעה שלי לחמודה (הנאשם-ד.כ.ל). לא בלבלתי את חמודה (הנאשם-ד.כ.ל) עם אף אחד" (עמ' 26, ש' 28-27 לפרטוקול). בהמשך החקירה הנגדית, השיב השוטר רון כי "אין מצב" שהיה שם עוד אדם שלבש חולצה דומה לזה של הנאשם ויידה אבנים. לשאלת הסגנור, ציין השוטר רון כי הוא בטוח שראה את הנאשם מידה אבנים "במאת האחיזות" (עמ' 28, ש' 1 לפרטוקול).

לפי עדותו של השוטר רון, ברגע שהוא זיהה את ידי האבנים, הוא רץ בעקבות הנאים. הנאים היה לבדוק, ורצ לכיוון ירידת בכביש (עמ' 27, ש' 13-15, 21 לפרטוקול). השוטר רון קרא לנאים לעזר וتفس אותו בנקודה שסומנה בצע אדום בתצלום האוור N / 2 (בקדמת צומת רוקפלר). מרגע ידי האבנים ועד תפיסת הנאים על-ידי השוטר רון, החלפו לטענותו בערך 30 שניות עם קשר עין רציף. השוטר רון ניסה להשולט על הנאים, אולם הנאים התנגד. השוטר תורגם מctrarף לשוטר רון ולבסוף הצלחו השניים לאזוק את הנאים כשהוא שכוב על הקרקע על בטנו (לשלב המעצר אתייחס בהמשך הדברים).

10. באופן כללי, התרשםתי כי השוטר רון מאמין בכל לבו כי ראה את הנאים מידה אבנים בעבר השוטרים, ובהתאם לכך העיד לפניי. אדגש כי איןני סבורה שמדובר בעד שטיףאמת בזדון, אלא עסקינו בעד המשוכנע כי ראה את אשר העיד עליו.

לצד זאת, יש לזכור כי עסקינו בעדות יחידה לידי אבנים מצד הנאים. על דרך הכלל, אין מנעה עקרונית לבס הרשות לפליילים בהתבסס על עדות זיהוי יחידה, ואף אין הכרח לצורך כך בתוספת ראייתית (ראו: ע"פ 30360/03 שדי' נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (2.3.2006)). עם זאת, בהתאם להלכה הפסוקה, כאשר בית-משפט מבקש לבס הרשות על-סמן עדות זיהוי יחידה, עליו לנוהג בה במשנה-זהירות, ולבוחן את שאלת האפשרות לקויומה של טעות כנה בזיהוי, אף במקרים בהם בית-המשפט התרשם ממהימנותו של העד המזהה (ראו: ע"פ 5606/10 בוניפד נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (19.12.2012)). הטעם לבחינה של מהימנות הזיהוי בנפרד מבוחנת אמינותו הכללית של

העד המזהה, הוא רצון להימנע מטעיות אפשריות של העד ביחס לזהותו. על בית-המשפט לוודא כי העד, בהאמינו לתומו שכל עדותו אמת, לא טעה במישור זההו מთוך היסח-הදעת, מתוך מגבלות הזיכרון האנושי או מתוך השפעות חיצונית או תחת-הכרתיות (ראו: ת"פ (י-מ) 47-02-13 מדינת ישראל נ' גברוואורה, פסקה 8 והאסמכתאות המובאות שם (9.10.2013)). הנה כי כן, כאשר עסקן בעדות זיהוי יחידה, נדרש בית-המשפט לנ��וט זיהרות בעת בחינתה.

במה שר לדברים האמורים, ובהתיחס לטיעוני בא-כוח המאשימה בסיכון, אוסיף ואומר כי לא נעלם מעניין שהשופר רון העיד כי הוא בטוח "במאת האחוזים" שראה את הנאשם מידיה אבנים. עם זאת, קיימת כתיבה מחקרית על כך שמידת הוודאות בה נוקב עד מזהה באשר לביטחונו בזיהוי, אינה בהכרח אמת-המידה באשר ליכולת להסתמך על הזיהוי. מחקרים מצבעים על קיומו של קשר רפואי בין מידת הביטחון של העד בזיהוי, לבין מידת ההצלחה של הזיהוי. לפי אותם מחקרים, רמת הביטחון שהביע עד בזיהוי על-ידי, קשורה יותר לתכונות אישיות של העד המזהה מאשר לדיקון הזיהוי בפועל (ראו: דורון מנשה ורביע עאסי "טעות בזיהוי חזותי של חסודים: הזמן למחקר ורפורמה" משפטים לה(1) 205 (2005); נגה שמואלי מאיר ואורי פריסמן "בעקבות ד"ר דורון מנשה ורביע עאסי: 'תלות בשדה' והשפעה על מהימנותו של הזיהוי החזותי" עלי משפט 317 (תש"ע)). לפיכך, יש לנ��וט גם בעניין זה בזיהירות המתבקשת.

11. על רקע כל אלה, בחרתי את הגרסה שהשופר רון בעדותו לפני - הן מול עדויות אחרות שנשמעו במשפט וצילומים שהאגנה הגישה לעוני מיום האירוע; והן מול הגרסה שהשופר רון עצמו מסר בדו"ח הפעולה שרשם בכתב-יד בו הודה משטרתית שנגבהה ממנו בסמוך לאירוע. לאחר בינה זו, אני סבורה כי קיימים פערים ואי-התאמות בנזקודות מהותיות בין עדותו של השופר רון בבית-המשפט לבין עדויות אחרות, צילומים מיום האירוע, והगרסה שהשופר רון עצמו מסר במשטרתו בסמוך לאחר האירוע. הבעיות הללו לא זכו להסבירים משכנעים, ואני בדעה כי יש במקלט המצחבר כדי לעורר ספק ממשי בנוגע לאמינות הזיהוי על-ידי השופר רון. אפרט את הנימוקים למסקנה זו.

12. אפתח בקומה של אי-התאמה בין עדותו של השופר רון לבין עדויות שוטרים אחרים לגבי המצב בשטח בנקודת הזמן הרלוונטי. כך, השופר רון חזר והציג בעדותו לפני כי שצין לעיל, כי בעת שזיהה את הנאשם ועצזיזה מידים האבנים, צומת רוקפלר הייתה ריקה מאנשיים אחרים. זאת ועוד; השופר רון טען כי הבחן בכך שהושלכו אבנים מסביבת תחנת הדלק בלבד, וכי אין זוכר שהושלכו אבנים מכיוון רחוב סולימאן (עמ' 19, ש' 8-3; עמ' 25, ש' 6-4 לפרטוקול). דא עקא, תיאור זה אינו תואם את עדותו של השופר תורג'מן, שהעיד כי כאשר הוא ושאר השוטרים (לרובות השופר רון) הגיעו למרחק של כ- 50 מטרים לפני צומת רוקפלר כשמuttleם בית הקברות, החל ידי אבנים מכיוון בית הקברות. לפי השופר תורג'מן, כאשר הכוח התקרבת לכיוון תחנת הדלק, החל ידי אבנים "מכל הצדדים", "כל שהתקדמנו בכਬיש והגענו למקום של תחנת הדלק בערך התחל ידי אבנים מכל מני כיוונים על ידי אנשים שהיו ברחוב וככבייש וגם אנשים שהיו בבתים למטה" (עמ' 4-6 לפרטוקול). השופר תורג'מן אישר לשאלת הסגנור, כי קשה היה להזות את המקור של ידי האבנים (עמ' 7, ש' 19 לפרטוקול). גם סנ"צ גנון העיד כי "הצמת לא הייתה סטראלית...הו הרבה מאד אנשים" והוסיף כי "הו הרבה זריקות אבנים" באותו יום מהאזור של צומת רוקפלר (עמ' 36 לפרטוקול). מطبع הדברים, זריקת אבנים על-ידי אנשים שונים ומגוונים שונים בו-זמןית, עלולה להזכיר על דיוק הזיהוי של דברי השופר רון בוצע מרחק של כ- 20 עד 30 מטרים ביחס לנאים.

13. יתרה מזאת; השוטר רון מסר הודעה מפורטת בתקנת משטרת באר-שבע ביום 17.10.2014, קרי - יומיים לאחר האירוע (נ/ 32) (השוטר רון הסביר כי מיד לאחר תום הפעולות בשטח ביום האירוע, הוא נסע לביתו בבאר-שבע, וכן נ查ק בתקנת באר-שבע יומיים לאחר האירוע). בחינת עדותו של השוטר רון במשפט אל מול ההודעה המשטרתית הנ"ל, מלמדת כי קיימים פערים בין השתיים בנסיבות משמעותיות כמפורט להלן:

14. ראשית, השוטר רון העיד לפניי כי הבחן בנאשם וב祚יאזה מידים אבניים על הכביש ליד תחנת הדלק, כאשר הוא עצמו היה במצב של הליכה בשורה הראשונה של השוטרים שעלו בעלייה לכיוון צומת רוקפלר (עמ' 19, ש' 22 לפרוטוקול). השוטר רון הוסיף כי בשלב זה, כאשר היה במצב של הליכה, הראיה שלו הייתה "רחוב" וכן הבחן בבירור בנאשם ובסביבתו (עמ' 22, ש' 23 לפרוטוקול). לטענותו של השוטר רון, רק מהרגע שבו זיהה את ידו האבניים על-ידי祚יאזה והנאשם, הוא התמקד בנאשם והחל לירות אחריו. השוטר רון הסביר בבית-המשפט כי העלייה לכיוון צומת רוקפלר הייתה חדה יחסית, וכי "תוך כדי ריצה אתה מתנשק, מתעיף ולא שם הרבה לב. גם באדרנלין...כשהתא במצב עם אדרנלין הראיה שלך נהיית צינורית...התמקדתי על אדם ולא שמתי לב מסביב" (עמ' 19, ש' 16, 18, 20). בדרך זו, ניסה השוטר רון להסביר בcourt הגדית כיצד לא הבחן בידי אבני מכינויים אחרים (חו"ץ מתחנת הדלק), וכייד לא הבחן בחשוד אחר (בחור עם חולצה שחורה) שככל הנראה נעצר בקרבתו של祚יאזה (כך עולה מהצילומים שהגישה לעוני ההגנה - נ/ 8, נ/ 20).

דא עק"א, בהודעה המשטרתית נ/ 32 שנגבתה מהשוטר רון בסמוך לאחר האירוע, מסר השוטר רון גרסה אחרת בפרטיה. וכך ציין השוטר רון בהודעה המשטרתית:

"...בערך בשעה 10:50 ליווינו את המפיגנים במעלה רוקפלר. תוך כדי שליווינו אותם התחילו לזרוק אבניים על הכוח משטרת (ך במקור-ד.כ.ל) באמצעות הכביש מתוך המפיגנים. שוטרים השתמשו בהלם, ואני עוד שוטרים רצנו לתוך המפיגנים כדי לtrap את מייד האבניים. תוך כדי שאני רץ לזרק האבניים, ראייתי גבר נמוך אובי 170 ס"מ גובה, עם חולצה תכלת ופסים לבנים וגיינס כחול זורק אבניים על השוטרים...".
(נ/ 32, ש' 8-4; הדגשות אינן במקור - ד.כ.ל)

הנה כי כן, מהודעתו המשטרתית של השוטר רון עולה כי בעת זיהה את הנאשם זורק אבניים, הוא היה במצב של ריצה (ולא במצב של הליכה כטען לפניי). יש להניח כי הדברים שמסר השוטר רון במשטרה יומיים לאחר האירוע, מדויקים יותר מהאופן בו השתמר האירוע בזיכרונו בחלוף למעלה מחמשה חודשים לאחר האירוע, בעת מתן העדות בבית-המשפט (גם השוטר רון ציין בעדותו לפניי כי יש להניח שזכר פרטים טוב יותר בעת גביה ההודעה במשטרה ביחס למועד מתן העדות בבית-המשפט).

אם נלך, אפוא, לפי גרסת השוטר רון בהודעה המשטרתית שנגבתה ממנו בסמוך לאחר האירוע, כי אז בעת שהוא זיהה לטענותו את הנאשם מידה אבניים, הוא כבר היה במצב של ריצה, תוך כדי עלייה חדה יחסית. לפי הסבירו של השוטר רון לפניי, בעת הריצה הוא התנשק, ראייתו הייתה "צינורית"-צירה והוא לא שם לב לפרטיהם. כל אלה מעוררים שאלה לגבי רמת הדיקוק של הזיהוי מצד השוטר רון.

15. שנית, כפי שצין לעיל, השוטר רון העיד בבית-המשפט כי בעת שזיהה את ידיו האבנים צומת רוקפלר הייתה ריקה, וכי עזאייה והנאשם עמדו בככיש לבודם ולכן ביחס לאחרים שעמדו לצד הכביש ליד תחנת הדלק. דא עקא, בהודעתו המשפטית ציין השוטר רון כי הוא רץ "לטור המפגינים" ואז זיהה את הנאשם זורק אבנים (ראו: ציטוט ההודעה בפסקה 14 לעיל). כאמור, לאחר שההודעה המשפטית נגבתה יומיים לאחר האירוע, יש להניח כי היא מדויקת יותר ביחס לעדותו של השוטר רון בבית-המשפט (שניתנה לעמלה מחמשה חדשים לאחר האירוע). אם כך הוא הדבר, כי אז בוודאי אין להקל ראש באפשרות לטעות בזיהוי במצב בו נזרקות אבנים מצד אנשים שונים ומגוונים שונים, והזיהוי מצד השוטר געשה תוך כדי ריצה לטור מפגינים.

בהמשך לכך, אוסף כי מהצילומים שהגינה מיום האירוע עולה כי בזמן-אמת השוטר רון חבט משקפי שמש וקסדה, כאשר מגן הפלסטיκ השקוּפ של הקסדה הורד כלפי מטה כדי להגן על פניו (עמ' 22-23; עמ' 25-26 לפרוטוקול; צילומים נ/ 7, נ/ 17). השוטר רון אישר זאת בחקירה נגדית, אף שטען כי מגן הפנים הנו שקוּפ ואין בו כדי להפריע לראייה (עמ' 26 לפרוטוקול). מכל מקום, מתעוררת שאלה של ממש לעניין מידת הדיק של הזיהוי, בשים לב לכך שעסקין בזיהוי מרחק של 30-20 מטרים, במצב של ריצה לטור מפגינים בעלייה חדה יחסית, כאשר השוטר נמצא בחלק התיכון של העלייה ביחס לנואם הנמצא בנקודה גבוהה יותר ממנו, שימושלוות אבנים שונים, וכשראייתו של השוטר בעת הריצה היא "צינורית"-קרה כלשונו.

16. שלישית, קיימ פער נוסף בין עדותו של השוטר רון במשפט לבין ה Hoduda שמסר במשטרה, בנוגע לשאלת כמה אבנים לטענת השוטר רון יידה הנואם. בדו"ח הפעולה (נ/ 4) ובדו"ח המעצר (ת/ 3) שרשם השוטר רון ביום האירוע בכתב-ידו, ציין כי הנואם זורק "אבנים". גם בהודעה המשפטית ציין השוטר רון כי זיהה את הנואם "זורק אבנים" - בלשון רבים (נ/ 32, ש' 7). לעומת זאת, מעדות השוטר רון לפני עלה כי הנואם ידה אבן אחת (עמ' 16, ש' 2-3 לפרוטוקול). כשנשאל על הפער האמור, השיב השוטר רון כי אינו זוכר היום לומר כמה אבנים ידה הנואם, וכי יש להניח שההודעה המשפטית שנגבתה ממנו בסמוך לאירוע, מדויקת יותר בכך שמדובר במספר אבנים (בלשון רבים) (עמ' 18, ש' 2-6 לפרוטוקול). דא עקא, התייאר שמסר השוטר רון בעדותו לפני מהלך הדברים, אינו מתיחס עם זריקת מספר אבנים, שכן גרסת השוטר רון בעדותו במשפט הייתה כי הוא הבחן בתנועת זריקה אחת, ומיד לאחר מכן החל לרדוף אחר הנואם ותפס אותו תוך שמירה על קשר עין רציף. כאשר נשאל על כך, השיב השוטר רון כי הוא זוכר היום תנועת זריקה אחת, אולם אינו זוכר "אם תוך כדי ריצה, הוא (הנאם-ד.כ.ל) השלים עוד אבנים" (עמ' 30, ש' 10-30 לפרוטוקול). גרסה זו - שזכרה לא בא במסגרת דו"ח הפעולה שרשם השוטר רון ביום האירוע בכתב-ידו (נ/ 4) ואף לא בהודעה המשפטית שנגבתה ממנו יומיים לאחר האירוע (נ/ 32) - אינה יכולה להתקבל, והוא נראה בגדיר ניסיון ספקולטיבי להציג הסבר בדיעד לפער בנקודה מהותית. מכל מקום, העובדה שהשוטר רון בעצם לא בטוח האם ראה ידי אבן אחת או מספר אבנים מצד הנואם, מעמידה בספק את אמינות הזיהוי, ומעוררת שאלה האם אין מדובר במקרה טעות (ראו והשוו: דברי כב' השופט דראל בע"פ (י-מ) 3641-05-13 עליין נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (7.7.2013)).

17. עד כאן עמדתי על אי ההתאמות בנקודות מהותיות בין גרסת השוטר רון במשפט לבין דבריו בהודעתו המשפטית לגבי שלב הזיהוי, שלא שהובא لكن הסבר המניח את הדעת.

למען שלמות התמונה, אני רואה לציין כי בנוספ' לאי ההתאמות האמורנות, קיימים פערים מעוררי קושי

בנקודות בלתי זניחות, בין עדות השוטר רון במשפט לבין צילומים שהגישה ההגנה לעינוי מיום האירוע, הנתמכים בעדויות שוטרים אחרים שהופיעו לפני. מדובר בפערם הנוגעים להתרחשויות שאירעו בשטח לאחר שלב זהה האבנים, כאשר גם לגבי פערם אלה לא הוכח הסבר ממשי. אמ楸ש זאת בשתי דוגמאות:

ראשית, השוטר רון לא ציין בדו"ח הפעולה שרשם ביום האירוע (נ/ 4), בדו"ח המעצר شاملא ביום האירוע (ת/ 3), בהודעה המשטרתית שנגבהה יומיים לאחר האירוע (נ/ 32) או בעדותו הראשית בבית-המשפט, כי הנאשם נפצע בפניו במהלך ההשתלטות עליו בשלב המעצר. בחקירה נגדית, השיב תחילת השוטר רון כי לא נגרמו לנאים במהלך האירוע פצעים או חבילות. השוטר רון הוסיף וצין כך: "לא ראיתי פצעים, אבל ראיתי שהפנים (של הנאשם - ד.כ.ל.) מלוכלכות עם אבק כנראה בגלל שהשככנו אותו על הרצפה כדי לאזוק אותו". לשאלת הנסגור האם לא הבחן בدم על פניו של הנאשם כאשר הוביל אותו לנקודת העצורים בשטח, השיב השוטר רון בשלילה (עמ' 28, ש' 23-32; עמ' 32, ש' 24). דא עק, מצילומים שהציגה ההגנה מיום האירוע עולה שכאשר הנאשם היה שרוע על הקruk אזוק, נראים על פניו בבירור פצעים (נ/ 12; נ/ 13). חיזוק לכך ניתן למצאו בעדותו של השוטר תורג'מן שהuid לפניו כך: "אני רוצה להוסיף שבעזמנן שהגענו לתחנה, החשוד (ה הנאשם-ד.כ.ל.) נראתה ממנה שכביבול ניסינו לאזוק אותו ברצפה, היה לו דם על הפנים ושחור בידיהם, ולקחתי אותו לשירותים שם לשטוף את הידיים והפנים" (עמ' 5, ש' 32-31 לפרטוקול). העובדה שהשוטר רון לא הבחן ברגע-אמת בדם על פניו של הנאשם (ולכן גם לא זכר זאת בדייעבד), משילכה שוב על אמינותו זהה של ידוי האבנים על ידו.

שנית, השוטר רון טען לפניו כי כאשר הבחן ב הנאשם ובזאייה מידים אבנים, הוא התמקד ב הנאשם, רץ לתפוס אותו, עצר את הנאשםividually עם השוטר תורג'מן, הוביל את הנאשם לנקודת העצורים במדרגות ליד בית הקברות, ואז חזר לשטח כדי לעצור את זאייה. בהודעתו המשטרתית מסר השוטר רון כי זאייה התנדג למשער, דחף את השוטר רון וניסה לברוח מפניו, ואז השוטר רון תפס את זאייה, השיכב אותו על הרצפה, קיבל אותו באזיקונים מאחור ואז הוביל אותו לנקודת העצורים בשטח (נ/ 32, ש' 16).

דא עק, מהצילומים שהציגה ההגנה לעינוי מיום האירוע עולה בבירור כי בעת שהשוטר רון מצולם מוביל את הנאשם כבוד בידיו לנקודת העצורים, זאייה נראה באותו צילום יושב בצד ההפוך כשהוא כבר כובל באזיקוני פלסטיק מקדימה ושוטרים אחרים עומדים סביבו וסבב עצור נוסף (עם חולצת שחורה) ושמורים עליהם (נ/ 35, נ/ 8). צילומים אלה מתישבים היטב עם עדותו של סנ"צ גונן שהuid לפניו כי עמד בכניסה לשוק הבהמות, ואז זיהה את זאייה מיד ארבע אבנים לכיוונו. בשלב זה, סנ"צ גונן דיווח על קר בקשר לקצין פאדי חלב, ואז הקצין חלבி והוצאות שהוא עמו היו אלה שתפסו את זאייה ואזוקו אותו - הם ולא השוטר רון (עמ' 35, 37 לפרטוקול). אכן, השוטר רון הוא שכתב דו"ח מעבר בעניינו של זאייה. הדבר הסביר בכך שהוצאות שתפס את זאייה ואזוק אותו, לא ראה אותו מידה אבנים (אלא ביצע מעבר לפי התיאור ששנ"צ גונן מסר בקשר). רק לאחר איזוקו של זאייה על-ידי הוצאות של הקצין חלב, הגיעו אליו השוטר רון ומספר להם שראה את זאייה מידה אבנים. בעקבות קר, היה זה השוטר רון שהוביל את זאייה לנקודת העצורים, ומילא לאחר מכן דו"ח מעבר בעניינו (עמ' 32, ש' 4-5, 11-12 לפרטוקול). ודוק, התיאור שמסר השוטר רון בהודעתו המשטרתית יומיים לאחר האירוע, כאילו היה זה שהשתלט על זאייה ולאחר מכן אזק אותו מהחורי גבו, אינו מתישב עם הצילומים ועם העדויות האחרות שנשמעו במשפט לפחות פהם הוצאות של הקצין חלבי היה זה שהשתלט על זאייה ואזק את ידו קדימה. אי ההתאממה האמורה מתווספת לאי ההתאממות האחרות עליהן עמדתי לעיל, ומחזקת את הספק בדבר יכולת להישען על עדותו של השוטר רון כעדות יחידה בדבר זהה הנאשם כמו שידה

אבנים בשלב מוקדם יותר של האירוע.

18. ניתן לסכם ולומר כי התרשםתי שהשוטר רון מאמין בנסיבות כיiziaה בוודאות את הנאשם מידה אבניים (ולמצער - אבן אחד) לעבר כוחות המשטרה, אולם קיימות אי התאמות מהותיות בין עדותו של השוטר רון לבין עדויות שוטרים אחרים וצלומים מיום האירוע לגבי ההתרחשויות בשטח הביטים שונים. בנוסף, ולא פחות חשוב בעניין - קיימים פערדים בלתי מוסברים בין גרסת השוטר רון במשפט לבין גרסתו בהודעה המשפטית לגבי שלב הזיהוי הנטען של ידו' האבניים. מדובר בפערדים המתיחסים לנזקודות משמעותיות, שלא הוצג להם הסבר ממשי.

בנסיבות העניין, אני סבורה כי לא ניתן לשלול אפשרות לפיה כאשר השוטר רון סבר כיiziaה את הנאשם מידה אבניים/אבן, הוא היה במצב ריצה (ולא הליכה), בעלייה חדה יחסית לכיוון צומת רוקפלר, כשהוא מתנשף ולא שם לב פרטים מסביב (ראיה "צינורית" בלשון השוטר), שימושיים על עניין ומגן פלסטיק שקוף מעילו, שכקים מרחק של כ- 20 עד 30 מטרים ביןו לבין הנאשם וכן פער גובה (שכנן הנאשם עמד בקדמת בעלייה בעוד השוטר רון טיפס במעלה הכביש) וכמסבב ידו' אבניים מכיוונים שונים. בהתחשב בכך, ובשים לב להעדר התאמות נוספות בין התיאורים שמסר השוטר רון, לבין המצב בשטח כפי שעלה מצילומים מיום האירוע וכן עדויות שוטרים אחרים שהוא לפניו, לא ניתן לשלול אפשרות לטעות בזיהוי (אף אם מדובר בעთות כנה ותמת-לב). כאמור, אין להקל ראש באפשרות זו, בשים לב לכך שעודתו של השוטר רון מהווה עדות יחידה לידוי האבניים המיוחס לנאשם בכתב-האישום המתוקן. את מרחב הטעות האפשרית שמא עסquineן בזיהוי שגוי, ואת אי-התאמות והבקיעים בגרסתו של השוטר רון, יש לזכור לזכות הנאשם חלק מהוותו של הספק הסביר בפליליים.

(ב) ראיות ההגנה

19. **הנאשם** טען בעודתו לפניי כי האירוע התרחש מספר ימים לפני תחילת הלימודים באוניברסיטת חיפה (הנאשם התקבל ללימודיו סיoud ושכר דירה בעוספייה לצורך התחלת הלימודים). הוא ובן-דודו (שהיה אותה עת סטודנט לתואר ראשון באוניברסיטת חיפה) החלטו לנסוע לירושלים כדי להתפלל במסגד אל-אקצא וליירוך קניות בעיר העתיקה טרם תחילת שנת הלימודים. שניהם הגיעו חינם לירושלים באוטובוס שארגן המסגד בכפרם בצפון הארץ. הנאשם הבהיר בעודתו לפניי כי בן-דודו עיור באופן מלא, ונזקק כל העת לילויו צמוד שלו. ובלשונו של הנאשם: "...אני ובן דוד שלי, לא עזבתי אותו לרגע" (עמ' 45, ש' 7 לפרטוקול).

הנסעה באוטובוס מצפון הארץ לירושלים, ארכה 4-3 שעות. בהגיעם לירושלים, ירדו השנאים מהאוטובוסים באחורן צומת גת שמנים, ניגשו לשירותים בכנסייה סמוכה, ואז חזרו לצומת גת שמנים כדי להתקדם לכיוון מסגד אל-אקצא. הנאשם העיד כי בדרך-כלל כאשר הוא מגיע עם בן-דודו העיור להתפלל במסגד, מאפשרים להם כניסה ללא בעיה. עם זאת, ביום האירוע נשוא כתב-האישום המתוקן, הכנסה להר הבית נאסרה לצעריהם. השנאים נעמדו על המדרכה לצומת גת שמנים, ואז המשטרה הודיעה כי ככלם צריכים לעלות בכביש לכיוון צומת רוקפלר. השנאים צעדו יחדיו בעלייה, כאשר בן-דוד העייר מחזק את הנאשם בזרועו והנאשם מוליך אותו בדרך זו. כאשר השנאים הגיעו למרחק של כ- 50 מטרים לפני תחנת הדלק הסמוכה לצומת רוקפלר, נתקל הנאשם בשוטרים רבים ופרשיהם עם סוסים, כאשר השוטרים החלו לעשות שימוש ברימוני הלם עקב ידו' אבניים שהתרחש מסביב. לטענתו הנאשם, הוא נבהל שכן אינו מORGEL בסיטואציה מסווג זה, לא מכיר היטב את ירושלים, והיה אחראי על בן-דודו העייר שתלו' בו. כאשר הנאשם

הגיע לנסיבות תחנת הדלק, הוא ניסה לסתות עם בן-דודו לאחר, לכיוון תחנת הדלק, בኒזון לבסוף מהסיטואציה המפכידת אליה נקלעו. בשלב זה, הבין הנאשם כי הוא יכול לחזור אחורה, שכן שוטרים ופרשים עם סוסים היו מאחור והנחו את הממו להתקדם במעלת הכביש. לדברי הנאשם, הוא החל לרצץ קדימה יחד עם בן-דודו מ恐惧 פחד. הם רצזו במעלת הכביש לכיוון צומת רוקפלר, כאשר כל אחת עת, בן-דוד העיוור תפס בידו ימניתו של הנאשם. בשלב מסוים, בן-דוד נפל אל הקרקע (ה הנאשם לא יודע אם בן-דוד נפל מעצמו עקב המהירות, או שוטרים הפלו אותו). הנאשם המשיך קדימה מרחק לא גדול בריצה, אז קלט שבן-דוד ניתק ממנו ונפל, ולכן הנאשם חזר לאחר. הוא הבחן בין-דוד שנפל ארצה ורצה להרים אותו, אך אז השוטר רון התנפל על הנאשם והפיל אותו אל הקרקע. בעודו לפניו אישר הנאשם כי התנגד לאיזוקו על-ידי השוטרים. הוא הסביר זאת בכך שלא הבין למה השוטר התנפל עליו, וכן הסביר שדאג לבן-דודו ורצה לגשת אליו, שכן ידע כי בן-דוד נפל ארצה והוא חסר אונים בהיותו עיוור.

ה הנאשם טען לפני כי בשום שלב לא יידה אבנים, ובלשונו: "אני לא יודעת למה הם אומרים שזרקתי אבן, זה לא הגיוני, אני פוחד ובן הדוד שלי פוחד ואני אתעסק עם אבנים? זה לא הגיוני במצב שהיה רימונים וגזיר, שאני אעדוב את בן הדוד העיוור במצב הזה, ואלך לתפוס אבן וארים אבן על שוטרים, זה לא הגיוני" (עמ' 43 פרוטוקול).

20. באופן כללי, אומר כי ניתן לאתר קווי דמיון מוחותים בין התיאור שמסר הנאשם לגבי השלב בו נכח באחור תחנת הדלק לפני צומת רוקפלר, לבין התיאור שמסר השוטר רון לגבי אותו שלב. כאמור, הנאשם אישר בעדותו לפני כי ניסה לחזור לאחר תחנת הדלק אך נחמס על-ידי הפרשים ואז החל לרצץ קדימה לכיוון צומת רוקפלר. תיאור זה דומה לגרסתו של השוטר רון שראה את הנאשם יוצא מכיוון תחנת הדלק, ולאחר מכן הבחן בנהiem רץ לכיוון הצומת. ההבדל בין העדויות טמון, כמובן, בשאלת האם הנאשם עמד לבדו וידעה אבנים טרם החל לרצץ לכיוון הצומת (כנטען על-ידי השוטר רון), או שהוא היה צמוד כל העת לבן-דודו ורצ עמו לכיוון הצומת עקב פחד ובהלה מההתרחש מסביב ללא שידה כל אבן (כנטען על-ידי הנאשם).

21. לאחר שבחןתי את עדות הנאשם על רקע יתר הראיות שהוצגו לי, באתי למסקנה כי מתעורר לכל הפחות ספק סביר שמא גרסת הנאשם לגבי אופן התרחשויות הדברים בשלב שקדם למעצרו, משקפת את אשר אירע בפועל. להלן פירוט התמיכות הראייתית לגרסת הנאשם:

22. ראשית, בן-דודו של הנאשם, מר מחמוד חמודה (להלן: מחמוד), העיד לפני כעדי-הגנה. מדובר בצעיר רהוט ומרשים, שעלה-אף עיורונו המוחלט סיים תואר ראשון באוניברסיטת חיפה בייעוץ והtaptochot האדם, והוא כיים סטודנט לתואר שני. מחמוד תיאר כי בדרך כלל כאשר הוא מציג עדות עיוור מאפשרים לו ולמלואה שלו להיכנס להר הבית כדי להתפלל במסגד אל-אקצא, אולם ביום האירוע הכנסה לצערדים נאספה, והוא והintendent התבקשו לעמוד לצד. השניים עשו כן, שמא בכל-זאת תאפשרה כניסה לבניין. אך בשלב מסוים ביקשו השוטרים מהקהל לחזור לאחר. השניים החלו לצועוד ייחדיו לכיוון אליו התבקש הקהל להתפנות על-ידי המשטרה. בחקירה ראשית הסביר מחמוד כי הוא אינו מסוגל לעמוד לבדו שכן אינו רואה דבר, וכי במהלך הצעידה ברגל הוא שילב את זרועו עם זרועו הנציג שהוביל אותו בדרך זו. מחמוד תיאר כי בשלב מסוים הוא החל לשמעו קולות של פיצוצים (כל הנראה עקב שימוש ברימוני הלם) והוא נבהל. הוא והintendent החלו לרצץ ביחיד מ恐惧 פחד. מחמוד הוסיף כי כאשר השניים החלו לרצץ, הוא שינה את אחיזתו בנציג ותפס בכך ידו (במקום לשלב את זרועו). לדברי מחמוד, הוא רץ עם הנאשם מרחק לא גדול ואז נפל. מחמוד לא יודע

לומר מה הייתה סיבת נפילתו ארצה - האם מישחו דחף אותו או שהוא החליך בטעות. מכל מקום, עקב הנפילה, אחיזתו של מחמוד בכף ידו של הנאשם השתחררה. מחמוד שהיה על הארץ, הושיט את ידו אל-על כדי שהנאים יטול אותה בחזרה. לטענת מחמוד, הוא חש שהנאים חזר לאחיזה בידו שנית בזדמנות לאחר שנטול, אולם הנאשם לא הספיק לסייע לו לgom על רגלו, שכן אז קפצו על שניהם אנשים שהוא חשב שהיו שוטרים. מחמוד שמע את הנאשם צועק עקב מכות שקיבל מהשוטרים, אבל לא יכול היה להבחין בדיק היכן הנאשם נמצא ומאייה מגיע קול עצוקתי. מחמוד התרומם על רגלו והצליח לצעוד מעט לבדו, אך אז נפל פעם שנייה ארצה. בסופה של דבר, אישא שאינו מכיר פניה אליו וסיעעה לו להגיע לאוטובוס שהיה במקום, ושם הוא פונה באمبולנס למרפאה שכן נפצע בידו.

בעדותו לפני טען מחמוד כי מאחר שאינו רואה כלל בשתי עיני, הוא היה צמוד כל העת לנאים והחזיק בזרועו או בידו. לדברי מחמוד, הנאשם לא התרחק ממנו ולא עזב את ידו (למעט בקטע הנפילה ארצה), כך שלא יכול להיות שהנאים ידה אבנים בכביש ליד תחנת הדלק שלפני צומת רוקפלר, מבלתי שמחמוד ירגש כי הנאשם נוטל לידי חפץ ומשליך אותו למרחיק. לפי הטעון, אף לא יכול להיות שהנאים עמד לבדו בכביש ליד תחנת הדלק, ידה אבנים עבר שוטרים ואז ברוח מהם, בלי שמחמוד יבחן בחסרונו של הנאשם לידו, שהרי הוא היה תלוי בנאים ולא יכול היה לצועוד או לרוץ בילדיו (עמ' 52, 54 לפרטוקול). עיר כי מתחם מסר גרסה דומה בהודעתו במשטרת ביום 19.10.2014 (כאربעה ימים לאחר האירוע). גרסה זו توאמת את הגרסה שהנאים מסר בהודעתו במשטרת ביום 18.10.2014, כשלשה ימים לאחר האירוע (ת/6). ההודעה הנ"ל נגבהה מהנאים תחת זהירה בעודו עצור במעבר ימים, כך שספק רב אם באותו שלב הנאשם ומחמוד יכולים היו לאמת גרסאות ביניהם. זאת ועוד; השוטר תורגמן אישר בעדותו לפני כי עוד ביום האירוע ציין בפניו הנאשם בתחנת המשטרה, כי בעת האירוע ליווה אדם אחר (עמ' 13 לפרטוקול).

23. שנית, ניתן למצוא תמיכה לגרסת הנאשם בסרטונים ובצלומים שהגישה ההגנה לעינוי מיום האירוע. באותו סרטונים וצלומים, נכללות תמונות של הנאשם בהן הוא נראה משלב ידים עם אדם הלובש חולצה ורודה. נראה כי אף המאשימה אינה חולקת על כך שהוא אדם המכולם ללבוש חולצה ורודה, הן מתחם - בין-הදוד העיור שהתלווה לנאים (עמ' 57 לפרטוקול). בתמונה נ/ 23 נראים השניים צועדים כאשר בין-הදוד משלב את ידו השמאלית ביד ימין של הנאשם, והנאים נראה מחזיק באותו יד ימין ג'קט שחור. דרך צעידה זו توאמת את גרסת הנאשם לפניו, לפיו שימוש כמלואה-מוליך של בין-הදוד העיור שהוא צמוד אליו, והחזק בידו כל העת. תמונה זו הוצגה לשוטר רון בחקירה נגדית, והוא מסר כי לפי גדר בית-הකבות המצולמת מצד התמונה, הוא מעריך כי התמונה צולמה בכביש העולה מצומת גת שמנים לכיוון צומת רוקפלר, כ- 400 עד 650 מטרים לפני הנקודה במעלה הכביש בה זיהה את הנאשם מידה אבנים, חלפו "מספר דקות" (עמ' 26, ש' 14-16 לפרטוקול).

התמונה הנוספת הרלוונטיית לדינו היא נ/ 22. בתמונה זו מצלום הנאשם כשהוא שרוע על הקרקע וסיבו שוטרי יס"מ, כך שניתן להסיק כי מדובר המתיחס לשלב המעצר של הנאשם בשטח. ברקע אותה תמונה ניתן להבחין באדם הלובש חולצה ורודה (שאין חולק כי הוא בין-הදוד), עומד במרקח של מטרים ספורים כשגבו מופנה אל המקום בו נראה הנאשם שרוע על הקרקע כשוטרים מסביבו (בין-הදוד הסביר בעודתו לפני כי ככל הנראה מדובר בשלב בו קם מניפולתו הראשונה ארצה, וכך עד שנטול שוב - עמ' 52, ש' 16 לפרטוקול). תמונה זו תומכת בטענת הנאשם לפיה הוא צמוד לבן-הදוד גם בשלב בו רץ לכיוון צומת רוקפלר, שהרי אחרת - לא ברור כיצד היה

מצליה בן-הדוד העיוור להגיע בכוחות עצמו מסביבת תחנת-הדלק אל המקום בו נעצר הנאשם בקדמת צומת רוקפלר לכיוון רחוב שמואל בן עדיה (ודוק, ניתן להבחין בצילום אויר נ/ 2 כי מדובר במרקח בלתי זנich). נוכח תחיה זו, מתעורר לכל הפחות ספק סביר שהוא גרסת הנאשם לפיה בן-הדוד היה צמוד אליו כל העת, וה הנאשם היה זה שהוביל אותו בהילכה ולאחר מכן בריצה לכיוון צומת רוקפלר, עד שבן-הדוד נפל והintendent חזר אליו אך נעצר על-ידי השוטר רון. ואם כך הוא הדבר, מתעורר שוב ספק של ממש בדבר אמינותו היזחי עלי-ידי השוטר רון, שהuid שה הנאשם היה לבדו כל העת ללא שהבחן בקיומו של בן-הדוד בסמיכות לנאים.

24. שלישיית, אני רואה לציין כי מעדיוותיהם של סנ"צ גנון ושל השוטר תורגמן עולה כי האירוע בכללותו החל בתחום חוקית. שניהם הסבירו כי הגיעו אוטובוסים שהובילו מתפללים למסגד אל-אקצא, על-אף שבאותו יום הכנסה להר הבית הוגבלה. בתחילת, הקהל עמד מצד המדרכות וה坦ועה זרמה, ولكن לא התעורה כל בעיה. משלב מסויים, החל הקהל לרדת אל הכביש תוך צעקות בניסיון להגיע לשער האריות המוביל להר הבית, וה坦ועה החלה להיחסם. כתוצאה לכך, סגן מפקד המרחב כרע לנוכחים כי ההתקבלות הפכה להיות בלתי חוקית, והמשטרה החליטה לפזר את הקהל מצומת גת שמנים לכיוון צומת רוקפלר (זאת, כדי לפנות את ציר התנועה וגם כדי להרחיק את הקהל מהשערים המובילים להר הבית). מתייאור זה של אופן התפתחות הדברים בשיטה עולה בברור כי האירוע לא החל בתחום חוקית, אלא הפת-הסדר התפתחה תוך כדי האירוע. על רקע זה, לא ניתן לשול את גרסת הנאשם לפיה נקלע לתוך מהומה וידי אבנים שלא היה לו חלק בהם. זאת ועוד; התיאור שמסר השוטר תורגמן לגבי אופן הליכת השוטרים אחרי הקהל כדי למנוע חזרה לאחר, תומך בגרסת הנאשם לפיה כאשר ניסה לשוב על עקבותיו ולהזoor לכיוון צומת גת שמנים, הוא נחסמ על-ידי שוטרים שלא הצליחו זאת, אז החליט לróż עם בן-דודו קדיםמה.

25. המאשימה הפגינה בסיכוןיה בעל-פה לדבר-שקר שמצויה בעדות הנאשם. בהקשר זה, נטען כי בחקירה המשטרת השיב הנאשם לשאלת חוקרת כי לא ראה ידיי אבנים בשטח. ובלשונו: "לא באלהים לא ראיתי. בכנות" (ת/ 6, ש' 38). אין חולק כי מדובר באמירה שאינה אמת - הן מאחר שברור מיתר העדויות בתיק כי התפתח ידיי אבנים משמעותית במקום, והן מאחר שהנאשם עצמו אישר בעדותו במשפט כי הבחן בידיי אבנים על-ידי אחרים בשעת אמת (עמ' 47 לפוטו-קובל). הנאשם הסביר את התשובה שמסר במשטרה בכך שלא הבין את דברי החוקרת וכי פחד בחקירה המשטרת ולא דיבר בהיגיון. בין כך ובין אחרת, אזכיר מושכלות-יסוד לפיה דבר-שקר של נאם יכול לשמש חזק לריאות התביעה, אך לא מעבר לכך. בסופו של דבר, השאלה העומדת להכרעת בית-המשפט הנה האם הוכח מעבר לספק סביר כי התקיימו יסודות העבירות המיחסות לנאים. בעניין זה, דבר-שקר של נאם יכול לחזק את הקימים אך לא למלא את החסר (ראו: דברי כב' השופט דראל בע"פ (י-מ) 3641-05-13 עליאן הנ"ל, פס' 20 והאסמכתאות המבואות שם).

למען שלמות התמונה אוסף כי בסיכוןיה בעל-פה הדגישה המאשימה את העובדה שבסתורונים שהגישה ההגנה לעיון בית-המשפט, נصفה הנאשם כובע יrok. נטען על-ידי המאשימה כי הנסיעה באוטובוס חינם לירושלים אורגנה על-ידי התנועה האסלאמית, וכי הכבע שבחש הנאשם מצביע על שייכות לאותה תנועה. אומר מיד כי טענת המאשימה לגבי העובדה שארגן את הנסיעה המודוברת לירושלים לא הוכחה כדבי, והוא אף לא נטענה בעבודות כתוב-האישום המתוקן. מכל מקום, הנאשם הסביר כי כובעים ומים חולקו חינם במהלך הנסיעה, וכי איןנו יודע מי הגורם שמיין זאת (עמ' 46 לפוטו-קובל). אף אם לצורך הדיון בלבד קיבל את טענת המאשימה לפיה מדובר בתשובה מיתממת, איןני סבורה כי קיומו של כובע יrok על ראשו של הנאשם, כשלעצמו, מוביל לשינוי המסקנה אליה באתי.

(ג) סיכום בגין

26. עדותם של השוטר רון לפיה זיהה את הנאשם מידהabin במהלך התפרעות שהתרחשה בעלייה לכיוון צומת רוקפלר בסמוך לתחנת הדלק, הנה עדות ייחודית לשבחנה בזיהירות. נוכח אי התאמות משמעותיות בין גרסת השוטר רון במשפט לבין הגרסה שמסר במשטרתו, וכן פערים בלתי מוסברים בנקודות מהותיות בין גרסת השוטר רון לפניו לבין עדויות אחרות וצלומים מיום האירוע, אני סבורה כי לא ניתן לשלוול אפשרות לטיעות תמת-לב בזיהוי. את מרחב הטעות האפשרית שמא עסquitן בזיהוי שגוי, ואת אי-התאמות והבקיעים בגרסתו של השוטר רון, יש לזקוף לזכות הנאשם כחלק מהוותו של הספק הסביר בפליליים.

לכך יש להוסיף כי שמעתי את גרסת הנאשם ומצאתה לה תמיינות ראייתית בחומר הראיות (עדותם של בן-הדוד, צילומים מיום האירוע ועודויות השוטר תורג'מן וסנ"ץ גנון לגבי התפתחות האירוע בכללות). כל אלה תורמים לקיומו של ספק סביר שמא הנאשם לא נטל חלק בתפרעות ולא יידהabin במהלך האירוע.

בהתחשב במשקלם המצביע של כל אלה, אני סבורה כי נורא, לכל היותר, ספק סביר בתחום המפלהה בקשר לעבירות של התפרעות וניסיון לתקיפת שוטרים בנסיבות חמימות. אשר על כן, אני מזכה את הנאשם מעבירות אלה.

העבירה של תקיפת שוטר בנסיבות חמימות

(א) התשתית הראייתית

27. כתוב-האישום המתוקן מייחס לנאים גם עבירה של תקיפת שוטר בנסיבות חמימות לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין. עבירה זו מתייחסת לשלב בו הנאשם התנגד למעצרו בשטח, ולפי הנטען נשך את השוטר תורג'מן ברגלו תוך כדי התנגדות למשטרו.

28. עד התביעה המרכזי בקשר לעבירה האמורה, הוא השוטר תורג'מן. להלן אביא כלשונם את דבריו של השוטר תורג'מן בבית-המשפט בקשר לטענותיו כי הנאשם נשך את רגלו בשלב האיזוק:

"...במהלך כל הבלגן הזה אני קולט את השוטר אנדרי רון שהוא שוטר שהיה בחוליה שלי, ואני קולט אותו מתאבק עם החשוד (הנאשם-ד.כ.ל) על הרצפה. אני רואה אותם בשלב שבו החשוד כבר על הרצפה ואנדרי יושב ברקיכים ליד החשוד. אנדרי מנסה לתפוס לחשוד את הידיים ולאזוק אותו, והחשוד מתנגד. כאשר ניגשתי לחשוד שנינו ניסינו לאזוק אותו ונאבקנו אותו כי הוא בכוח השתוול ולא רצה לתת את הידיים. היה צורך בשני אנשים כדי להשתלט עליו. בשלב מסוים שהחשוד שוכב על המדרוכה על הבطن, אנדרי רון עומד בצד אחד ואני עומד בצד שני. אנדרי תופס את ידו השמאלית ואני תופס את ידו הימנית. בשלב זה אני קולט את החשוד נועץ את השיניים שלו ברגל שלי. אני לא הרגשתי את זה, את הכאב עצמו הרגשתי רק בבדיקה בדייעבד. אני פשוט רואה אותו בשלב זה שהפה שלו נעלם על הרגל. בדייעבד אני יכול להגיד שהוא שניים כי ראיתי על הגוף שלו סימנים של שניים.

הazel שהוא נשך את الرجل שלו, הוא נשך על המכנס כך שהיא לי יותר קל לשחרר את זה...כלומר שהמכנס היה על الرجل והוא נשך את המכנס ואת الرجل ביחד. אני נערתית את الرجل כדי לשחרר את الرجل מהנשיכה של החשוד. בזמן זהה ביצעתו לו קבליר, כלומר אחיזה שלוחצת על עצם הכתף. הרגשתי שعود שנייה אני מנתק לו את הכתף מהמקום ובזמן זהה אני צועק לו יתפסיק להתנגד, תפסיק להתנגד. תן לנו לאזוק אותו. החשוד פתאום נרגע, אזקנו אותו, סיימנו לאזוק אותו עם ידיים מאחוריו גבו, הרמננו אותו בשתי ידיים אני ואנדרי רון והובילנו אותו למקום שנקבע על ידי הקצינים ששם הגיעו נידות לאסוף חשודים ושוטרים איתם ביחיד...^(ב) מדרגות שעולות לכיוון בית הקברות. חיכינו לנידת אני, אנדרי והחשוד. תוך כמה דקotas הגעה הנידת ושלושתנו נסענו לתחנת המשטרה".
(עמ' 5 לפרטוקול; ההדגשות הוספו-ד.כ.ל.)

29. עדות זו של השוטר תורג'מן לפיה הנאשם נשך אותו ברגלו בשלב ההתנגדות למעצר היה אמין בעיניו, וזאת מהטעמים הבאים:

ראשית, השוטר תורג'מן לאורך כל עדותו הקפיד לדיק בדבריו. כך למשל, השוטר תורג'מן הקפיד לומר כי לא ראה את הנאשם מידה אבנים בשום שלב, ואף לא ראה את השלב בו השוטר רון רץ בעקבות הנאשם ותפס אותו (לטענת השוטר תורג'מן הוא הבחן לראשונה בנאשם בשלב בו הוא כבר היה שרוע על הקראקע בעוד השוטר רון מנסה לאזוק אותו). השוטר תורג'מן סיפר מיזומתו כי הכאב לנאשם בעת הניסיון לאזוק אותו, בכך שביצעת אחיזה מסויימת בכתפו עד כי חשש שזרועו של הנאשם יצא ממקומו, וכן צעק לו להפסיק להתנגד למעצר. השוטר תורג'מן אף סיפר בעדותו לפניי כי הבחן בכך שהנאשם דים מפניו עם סיום שלב המעצר. התיאור שצוטט לעיל מפיו של השוטר תורג'מן לגבי שלב ההשתלטות על הנאשם, הוא תיאור חי היורד לפרטים, ומבחן בין מה שהשוטר קלט בעיניו בשעת-אמת לבין מה שחש או הבין בדיעד. כל אלה תומכים בכך שעמדות השוטר תורג'מן בכללותה, היא עדות מהימנה מותוכה.

שנית, עדותו של השוטר תורג'מן לגבי הנשיכה ברגלו, נתמכת בעדותו של השוטר רון שכבר בחקירהו במשטרה ציין כי תוך כדי מעצרו של הנאשם, הוא שמע את השוטר תורג'מן צועק: "הוא נשך אותו" (נ/ 32, ש' 15-16). השוטר רון חזר על כך בעדותו לפניי (עמ' 15, 33 לפרטוקול).

שלישית, השוטר תורג'מן הציג לפניי צילום בטלפון הניד שלו. בצילום נראה כולם אליפטי אדום בחלק התחתון של الرجل. לדברי השוטר תורג'מן, הוא צילם תמונה זו בסמוך לאחר האירוע, על מנת לתעד את סימני הנשיכה ברגלו. יעור כי לפני הנטען לפניי, זהה הצילום אותו הציג השוטר תורג'מן לחוקר המשטרתי, שרשם על כך הערת-חווקר במסגרת ההודעה המשטרתית שנגבטה מהשוטר תורג'מן ביום האירוע (נ/ 5, ש' 17).

רביעית, בצילומים שהגינה לעוני משלב האיזוק ביום האירוע, נראה הנאשם שרוע על הקראקע, שכוב על בטנו, כאשר השוטרים ניצבים לידיו והחלק התחתון של רגליו נמצוא ליד ראשיו ופיו (ראו למשל: נ/ 11). הדבר תומך בכך שלנאשם הייתה אפשרות בזמן אמרת השוטר תורג'מן בחלק התחתון של רגלו.

30. הנאשם בעדותו לפני אישר כי התנגד למעצרו וכי לא אפשר לשוטרים לאזוק אותו. הנאשם הסביר זאת בכך שנבהל מההמומה ומהאמצעים לפיזור הפגנות שהופעלו סבבו, פחד מהמשוטרים שקפצו עליו בפתאומיות כשרץ לסעע לבן-דודו שנפל ארצה, וכן דאג לבן-דודו שהיה שרוע על הקרקע חסר אונים בשל עיוורונו, והוא לא יכול היה להגיע אליו. עם זאת, הנאשם טען כי "בשום אופן ופנימן אני לא נשכתי אותו (את השוטר תורג'מן-ד.כ.ל)...לא יכול להיות שנשכתי אותו כי אני לא נשכתי" (עמ' 48, ש' 19 לפרטוקול).

וכoch מכלול הראיות האחרות כפי שפורטו בפסקה 29 לעיל, אינני מקבלת את טענתו الأخيرة של הנאשם, ואני סבורה כי הנשיכה ברגלו של השוטר תורג'מן הוכחה מעבר לספק סביר.

(ב) יסודות העבירה של תקיפת שוטר

31. בין נשיכת רגלו של השוטר תורג'מן, יჩסה המאשימה לנאשם עבירה של תקיפת שוטר בנסיבות חמימות לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין. וזה לשון ה壽יף:

274. תקיפת שוטר בנסיבות חמימות
התוקף שוטר והתקיפה קשורה למילוי תפקידו כחוק ונתקימה בו אחת מלאה, דין - מסר
עד חמיש שנים ולא פחות משלשה חודשים:
(1) התקoon להכשיל את השוטר בתפקידו או למנוע או להפריע אותו מלמלאו.
...".

32. **בכל הנוגע ליסוד העובדתי** - אני סבורה כי הוכח מעבר לספק סביר שהנאשם תקף את השוטר תורג'מן בקשר למילוי תפקידו. זאת מאחר שכאמור הוכחה שהנאשם נשק את השוטר תורג'מן ברגלו בעת שהלה ניסה לאזוק אותו ביחד עם השוטר רון.

השאלת הנשאלת בנסיבות המקירה הנה האם הוכח מעבר לספק סביר כי אותה עת, השוטרים רון ותורג'מן מילאו תפקיד "חוק". אני סבורה כי יש להשיב על שאלה זו בחיוב. השוטר רון האמין כי ראה את הנאשם מידיה אבנים לעבר שוטרים. לפיכך, ברגעאמת (להבדיל מחוכמה בדייעד) היה לשוטר רון יסוד סביר לחשד כי נערה עבירה בת מעבר באופן שהקים עילתה למעצר (ראו: סעיף 23 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעיצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעיצרים)). בהקשר הנדון, אני מקבלת כאמינה את עדותו של השוטר רון לפיה כאשר הוא רץ בעקבות הנאשם לאחר שלטענותו דיהו אותו מידיה אבנים, הוא צעק לו שהוא עצור. כך עליה han מדוי"ח הפעולה רשם השוטר רון מיד לאחר תום האירוע (נ/4); הן מההודעה המשטרית שנגבתה מהשוטר רון יומיים לאחר האירוע (נ/ 32, ש' 8); והן מעדותתו לפני (עמ' 15, ש' 18 לפרטוקול). יעיר כי השוטר תורג'מן העיד במשפט כי כאשר ה策רף לשוטר רון בנסיבות לאזוק את הנאשם, הוא חשש כי זורעו של הנאשם תנתנק מקומנה עקב אחיזה שביצע בכתפו של הנאשם, ולכן צעק לו להפסיק להתנגד כדי לאפשר את איזוקו. אמרה זו של השוטר תורג'מן בשלב בו הנאשם כבר היה שרוע על הקרקע, מצטרפת לצעקו של השוטר רון לנאים לעצור כבר בשלב בו רץ לעברו.

יצין כי מהצילומים שהגינה לעיוני עולה בבירור כי הן השוטר רון והן השוטר תורג'מן היו לבושים במדי יס"מ מלאים עם סמלים משמורות ועם קסדות ואפודים, אך שניתן היה לזהות בקלות כי מדובר בשוטרים (ראו למשל: נ/6). לעומת שלמות התמונה יצאן כי מחומר הריאות עולה כי הנאשם התנגד למעצרו מיד כשהשוטר רון תפס אותו. מטעם זה, השוטר רון הבהיר לנאים את סיבת מעצרו רק לאחר שכבר נאזק (עמ' 32 לפרוטוקול; דוח מעצר ת/3). התנהלות זו תואמת את הסיגים הקבועים בסעיף 24 לחוק המעצרים.

ודוק, בעת שהנאים נשאל בחקירה המשטרתית על שלב התנגדותו למעצרו, הוא השיב כדלקמן: "נאמרתי אitem כי לא ידעת מה לעשות עם בן דוד שהוא עייר, אףה הוא יילך. פחדתי עליו, לא ידעתי מה יקרה לו...אני לא הבנתי כלום מה הוא שהוא רונ-ד.כ.ל) אומר לי. למה שהוא יאוזק אותו, אני מופתע, אני לא זר��תי אבנים" (ת/6, ש' 47-52). יודגש כי הן בהודעתו במשטרת והן בעדותו לפני, לא טען הנאשם בשום שלב שלא הבין כי מדובר בשוטרים שמקשים לעצרו. הנאשם אף לא טען שלא שמע את השוטר רון אומר לו לעצור. כל שטען הנאשם הוא כי לא הבין את דברי השוטר (ת/6, ש' 51, 44; עמ' 58; עמ' 10-8 לפרוטוקול). אין בכך טענה זו, שכן הנאשם העיד לפני באולם-הדים בשפה העברית, והתרשם כי הוא שולט היטב בשפה זו על- אף שאינו שפת-אמו. אני קובעת, אפוא, כי בשעת אמרת הנאשם שמע והבין באופן מילולי את אמירות השוטרים בדבר מעצרו. עם זאת, אין להוציא מכלל אפשרות כי הנאשם היה מבוהל ומפוחד וכי תגובתו בשטח נבעו מסערת הרגשות ומהמצב המורכב בו היה שרוי. אני סבורה כי ככל התקoonו הנאשם כאשר טען כי לא הבין את דברי השוטרים. מסקנה זו עשויה להשיליך על הוכחת היסוד הנפשי, אולם אין בה כדי לשולח את התקיימותם של היסודות העובדיתיים של עבירה תקיפה שוטר.

המסקנה המתבקשת מכל אלה היא כי כאשר השוטר תורג'מן הצדיף לשוטר רון כדי לאוזק את הנאשם, מעצרו של הנאשם היה חוקי ושני השוטרים מילאו תפקידם כחוק.

בהמשך לכך, יצאן כי מאחר שהשתכנעתי כי בשעת אמרת המעצר היה חוקי והשוטרים פעלו כדין, המסקנה המתבקשת היא כי הנאשם לא היה רשאי להתנגד בכוח למעצרו, ואילו לשוטרים הייתה סמכות לעשות שימוש בכוח סביר כדי להשתלט עליו לצורך איזוקו (ראו: סעיף 19 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר ושחרור) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969]). בהתיחס לטיעוני ההגנה, אומר כי אכן סבורה שבשלב ביצוע האיזוק בשטח הופעל כוח בלתי סביר כלפי הנאשם, בשים לב לכך שההנאים התנגדו בכוח לאיזוקו תוך נשיכת אחד השוטרים ברגלו, וטור שנדרשו שני שוטרים כדי להשתלט עליו.

33. **אשר ליסוד הנפשי** - העבירה של תקיפה שוטר בנסיבות חמימות לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין דורשת הוכחה של מודעות למעשה ולנסיבות, וכן הוכחת יסוד נפשי של "מטרה" להכשל, למנוע או להפריע לשוטר במילוי תפקידו. לצורך הדיון לפני, אני מוכנה להניח כי די בכך שהמאשימה תוכיה שההנאים ראה מראש אפשרות קרובה לוודאי כי התנהגותם עלולה להפריע לשוטרים, על-מנת לראותו כמו שהתקoon לכך (ראו והשוו: סעיף 20(ב) לחוק העונשין).

דא עקא, בחינת גרטתו של הנאשם הן בחקירה המשטרתית והן בעדותו לפני מלמדת כי לא ניתן לשולח

אפשרות לפיה בעת ביצוע המעצר בשטח, היה הנאשם שרי במצב של פחד, הבלבול ודאגה לבן-דודו העיוור שנתק ממנה והיה שרוע על הארץ ללא שהנאשם יכול היה לגשת אליו. זאת ועוד; יש לזכור כי על-אף שהמעצר בעת ביצועו היה חוקי (בין היתר בשל קיומו של חשד סביר להhaftה וליידי אבנים), הרי בדיעד הנאשם זוכה מאותם חשדות. בנסיבות אלה, אין להתעלם מאפשרות לפיה בראשית הסובייקטיבית של הנאשם בשעת אמת, הוא נעצר על לא עול בכפו. זאת ועוד; נראה כי מלכתחילה לא היה בכוחה של הנשיכה בריגלו של השוטר תרג'מן כדי למנוע את אייזוקו של הנאשם (שהרי הנאשם שכוב על בטנו כשני שוטרים משלטלים עליו משני צדדיו). בהתחשב בכל אלה, נראה לי כי אין לשלו אפשרות לפיה הנשיכה נבעה מהפחד ומהמצוקה בהם היה שרי הנאשם במצב המורכב אליו נקלע, וכי ספק ממשי אם התקיימה אצל הנאשם "מטרה" להכשיל את שוטרים (להבדיל ממודעות למעשה ולנסיבות ביצוע העבירה).

34. כאן המקום להציג כי אף אם מבחינה סובייקטיבית חש הנאשם פחד וממצא, אין בכך כדי להצדיק את תקיפותו של השוטר תרג'מן בשום דרך, בוודאי לא באמצעות נשיכת רגלו. בהקשר זה, ראוי לציין כי גם כאשר חזו סבור בשעת אמת כי אין עילה לאלימות, וגם כאשר הוא שרי בבלבול ובפחד, אל לו לתקוף שוטר בנסיבות בהן המעצר בוצע בהתאם לדרישות הדין. הדרך לבדוק האמת היא באמצעות חקירת המשטרה וניהול ההליך המשפטי, ולא בדרכים אלימות המובילות לפגיעה בעוסקים במלאת אכיפת החוק.

בלא להפחית מואמה בדברים אלה, אני סבורה כי במקרה שלפני נותר ספק האם מטרת הנשיכה מצד הנאשם הייתה להכשיל את השוטר תרג'מן במילוי תפקידו, או שמא הנשיכה הנדונה נבעה מהפחד ומסערת הרגשות בהם היה שרי הנאשם באותו רגעיהם. לפיכך, אני רואה לזכות את הנאשם מחמת הספק מעבירה של תקיפת שוטר במקרים חמורות לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין (במסגרתה נדרש יסוד נפשי של "מטרה"). תחת זאת, אני רואה להרשות את הנאשם בעבירה של תקיפת שוטר (שלא במקרים חמורות) לפי סעיף 273 לחוק, במסגרתה נדרש יסוד נפשי של "מודעות" למעשה ולנסיבות, אולם אין צורך בהוכחת מחשבה פלילתית מיוחדת של "מטרה".

35. לסיום עיר כי מלכתחילה, כתוב-האישום המקורי ייחס לנאים בגין נשיכת רגלו של השוטר תרג'מן, גם עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית לפי סעיף 380 לחוק העונשין. עם זאת, כבר בראשית ההליך ביקש המאשימה מיזמתה לתקן את כתוב-האישום ולמחוק עבירה זו מכתב-האישום המתוקן. מילא, עבירה זו אינה מיוחסת לנאים ואיןה עומדת על הפרק.

הערה לפני הנעילה

36. הסנגור העלה בסיכון בעל-פה טענות שונות בנוגע למחדלי חקירה בתיק. על-מנת שלא להוותר טענות אלה ללא מענה, אומר בקצרה כי לא מצאתי ממש בטענה למחדל חקירותי בנוגע להעדר תפיסת מצלמות המתעדות את האירוע. כך הוא הדבר, שכן מזכיר ת/ 4 עולה כי נעשה ניסיון לאתר מצלמות שיכולות לתעד את זירת האירוע, אך לא נמצא תיעוד כזה. מעודתו של סנ"צ גנון עולה כי המצלמות הרלוונטיות אינן בעלות טווח צילום מתאים ביחס לזירת האירוע, או שהן אינן מקלילות את הצילום בהיותן מצלמות תנوعה עירוניות (עמ' 38 לפרטוקול).

.37. נוכח מכלול הטעמים האמורים, אני מזכה את הנאשם מהعبירות של התפרעות וניסיון לתקיפת שוטר בנסיבות חמימות. בנוסף, אני מזכה את הנאשם מחמת הספק מהעבירה של תקיפת שוטר בנסיבות חמימות לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין, ותחתייה מרשיעה אותו בעבירה של תקיפת שוטר (שלא בנסיבות חמימות) לפי סעיף 273 לחוק.

ניתנה היום, כ"ג ניסן תשע"ה, 12 אפריל 2015, במעמד הצדדים.